

Carina Räihä pakeni rahamaailman oravanpyörästä ja päätti kiivetä maailman korkeimmalle vuorelle. Siljuuri seikkailijoilla on paljon yhteistä yritysmaailman kanssa.

TEKSTITAINA AHTELA

Äärimmäisiä yrityksiä

CARINA RÄIHÄLLÄ42, on tarina, jolla möisi vaikka hiekkaa Saharaan.

Runsas vuosi sitten Räihä luopui johtavista tehtävistä amerikkalaisessa rahoitusalan jättiläisessä Citigroupissa. Räihän piti irtisanoa joku alaisistaan, mutta hän ehdottikin irtisanottavaksi itseään.

Stressaava konttorityö sekä kahdenkymmenen vuoden ura pankki- ja talousalalla jäivät taakse.

Räihä täytti vapaaherran päivänsä tekemällä vapaaehtoistöitä ympäristöjärjestöille. Hän päätti tehdä asioita, joita oikeasti haluaa.

Hän halusi kiivetä maailman korkeimmalle vuorelle, Mount Everestille.

Nyt Everestin valloituksen valmistelut ovat loppusuoralla. Räihä lähtee Nepaliin maaliskuun lopulla ja aloittaa matkan huipulle 1. huhtikuuta.

Loistavasta brändistä on hyötyä. Räihä hyppäsi pois suuryrityksestä, mutta pyörittää nyt Everest-hankkeen ympärillä omaa firmaansa hankkiakseen yhteistyökumppaneita.

Mount Everestin valloitus ei ole ihan pieni projekti. Useimmat valmistelevat sitä vuosia, Carina Räihä on onnistunut keräämään lähes kaikki tarvittavat sponsorit runsaassa puolessa vuodessa.

”Yhteistyöneuvottelut jatkuvat vielä, mutta minulla on mennyt todella hyvin”, hän kertoo.

Kiipeilylupineen, varusteineen ja lentoineen reisu maksaa kymmeniätuhansia, jopa satatuhatta euroa. Vasta kotiin palattuaan Räihä näkee, saako hän kaiken kuitattua yhteistyökumppanien avulla vai jääkö saldo pakkaselle.

Räihä vierastaa puhua itsestään brändinä. Hän sanoo itse asiassa nyt ensimmäistä kertaa myyvänsä jotain, itseään urheilijana.

”Olen aina inhonnut myymistä. Moni sponsori on sanonut lähteneensä mukaan juuri siksi, etten ole mikään myyntitykki. Päätin tehdä tämän omalla tavallani ja kertoa rehellisesti, mikä tilanne on. Että haluan toteuttaa unelmani ja tehdä tällaisen elämänmuutoksen”, Räihä sanoo.

Mutta on taustasta yritysmaailmassa myös hyötyä.

”Olen tehnyt töitä erilaisten ihmisten kanssa ja aika haastavassa ympäristössä, joten siinä mielessä ymmärrän yritysten tarpeita. Niiden kohtaaminen

voi olla minulle helpompaa kuin jollekin ammattiurheilijalle.”

Äärirajoilla käyvät seikkailijat ovat tämän päivän sankareita, joiden urotekoja media, kansa ja mainostajat janoavat. Heidän kasvoillaan ja nimillään myydään urheiluvaatteita, retkivarusteita ja autoja.

Mikä heissä ja näissä lajeissa niin kiinnostaa?

Räihän kaltaiset hurjapäät korostavat, että heille elämäntavassa on kyse kaikesta muusta kuin glamourista. Se on itsensä ylittämistä tai pakenemista tylsästä arjesta ja rahan ympärillä pyörivästä maailmasta.

”Ei siinä ole mitään glamouria, että elän kaksi ja puoli kuukautta ääriolosuhteissa teltassa ja voin todennäköisesti pahoin”, Räihä sanoo.

Mutta jonkinlaista hohtoa siinä väkisinkin on: vain harvalla on mahdollisuus tehdä tällaisia asioita.

Itsensä lisäksi pitää ylittää myös muut. Ihan pienet teot eivät riitä: Mikko Alatalokin on kiivennyt Kilimanjarolle, extreme-lajeja harrastanut liro Sepänen huomautti aikanaan City-lehden haastattelussa.

Viime heinäkuussa Veikka Gustafsson saavutti elämäntavoitteensa valloittamalla maailman kaikki neljatoista yli 8 000 metriä korkeata huippua.

Gustafsson kiipesi ilman lisähappea, muttei yksin. Syyskuussa Samuli Mansikka pani paremmaksi ja suoriutui ensimmäisenä suomalaisena yksin yli 8 000 metriin ilman happilaitteita.

Räihä aikoo nousta Mount Everestin huipulle ensimmäisenä suomalaisena naisena. Häntä vetää vuorelle luonnon mahtavuus ja mystiikka.

”Mount Everestissä se on konkreettisesti läsnä, lähdetään voittamaan suurinta luonnon mahtavuutta. Ja siksi Everestille on tietenkin myös helpompi löytää rahoittajia kuin kenties jollekin muulle vuorelle”, Räihä sanoo.

Käytämme vapaa-aikamme yhä enemmän elämysten tavoittelemiseen ja suorittamiseen. Liikuntaa ja matkoja kulutetaan kuin tuotteita, kertoo Hanna Vehmaan tuore väitöstutkimus.

Suomalaisten vapaa-aikaa tutkinut Vehmas se-

littää extreme-harrastusten ja maratonin kaltaisten omien rajojen testaamisen suosiot sillä, että nämä lajit kehittävät kestävyyttä, jota työelämässäkin tarvitaan.

”Elämme sellaisia aikoja, että tehot pitää saada irti joka paikasta”, Vehmas sanoo.

Myös vapaa-ajalla kartutetaan elämyksiä ja omaa, joista on hyötyä työssä.

Kenties ei ole sattumaa, että ensimmäisenä suomalaisena maailman ympäri yksin purjehtineesta Harry Harkimosta tuli sittemmin menestynyt liikemies.

Tutkija ei ole yllätynyt, että suorituskeskeisen urheilun ja liike-elämän väliset pyöröoivat näyttävät vetävän molempiin suuntiin.

”Näissä on hyvin samanlaisia piirteitä, molemmat vaativat paljon kunnianhimoa, tavoitteellisuutta ja halua uhrautua”, Vehmas sanoo.

Toisaalta jo pelkästään tutkimus- ja kiipeilyretkien tai yksinpurjehdusten järjestäminen käy työstä tai bisneksestä.

Työelämän oravanpyörästä hypännyt Räihä myöntää, ettei hän olisi voinut jäädä kotiin kutoomaan sukkaa.

”Tarvitsen haasteita, ja minulle tämä on äärimäinen haaste”, Räihä sanoo.

Vehmas muistuttaa, että huippu-urheilijat ovat ääriesimerkkejä, yhtäläisyyksiä löytyy myös tavitasolta.

Pahimmillaan suorituskeskeisyys eriarvoistaa ihmisiä, sillä kaikilla ei ole terveyden tai kukkaron puolesta mahdollisuuksia olla aktiivisia ja tehokkaita vapaa-ajalla. Myös loppuunpalamisen riski on olemassa.

”Aktiivisessa vapaa-ajassa on paljon hyvää, enkä missään nimessä halua vastustaa harrastuksia, mutta erityisesti lasten ja nuorten kohdalla pitää muistaa, että ihmisarvo rakentuu muulle kuin suorittamiselle”, Vehmas sanoo.

Seikkailijat ovat myös suosittuja yritysparraajia ja seminaaripuhujia. Kun googlaa nimen Veikka Gustafsson, osuu ensimmäiseksi silmiin luennoitsijoita välittävän Speakersforumin mainos.

Tutkimusmatkailija Patrick Degerman valittiin 2006 vuoden puhujaksi, ja seikkailumatkaohjelma

Suomalaisia seikkailijoita

Kari Poppis Suomela, 43
Naparetkeilijä, valokuvaaja, yrittäjä.

Kari Suomela saavutti yhdessä Pasi Ikosen kanssa ensimmäisenä suomalaisena retkikuntana Etelänavan

joulukuussa 2008. Suomelasta tuli näin yksi harvoista ihmisistä maailmassa, jotka ovat hiihtäneet molemmille navoille ilman ulkopuolista tukea. Pohjoisnavalle Suomela hiihti vuonna 2006. Suomela tekee yrityksensä kautta retkitoimittajan, valokuvaajan ja graafisen suunnittelijan töitä.

>> www.thepole.fi

>> Kari Suomela: Pohjoisnapa – jäinen haaste; Etelänapa – Tuulinen tavoite; Valkoinen Horisontti – Kalaallit Nunaat.

Jarkko Henttonen, 39
Vapaalaskija, lumilautailija, yrittäjä

Vapaalaskijana mainetta muun muassa Ranskan Chamonix'ssa kerännyt Jarkko

Henttonen pyörittää yhdessä Osku Siivosen kanssa Cohkka-nimistä opastus- ja koulutusyritystä. Cohkka järjestää muun muassa laskuvaelluksia, kiipeilyretkiä, lumiturvalli-suuskursseja ja safareita Alpeilla, Lapissa ja Etelä-Suomessa.

>> www.cohkka.fi

Jukka Viljanen, 46
Seikkailujuoksija, yrittäjä

Viljanen on juossut ensimmäisenä maailmassa ultratpitkien matkojen niin sanotun triplan, eli kilpaillut

ääriolosuhteissa Pohjoisnavalla, Etelänapamantereella ja Saharassa. Viljanen perusti syksyllä seikkailijoita luennoitsijoiksi välittävän Top Speakersin. Seikkailumatkansa hän toteuttaa yrityksensä Sportmanin kautta.

Syksyllä 2010 Viljanen aikoo juosta yhdessä vaimonsa, seikkailujuoksija Kirsi Montosen 44, kanssa ensimmäisenä maailmassa yli tuhat kilometriä Kala-harin autiomaan halki. Kirsi Montonen pitää hallussaan Etelänapamantereen naisten juoksuennätystä.

"Seikkailujuoksussa maisemat ovat huikaisevat ja porukassa on erittäin vahva me-henki. Sitä kokemusta, että lähtee ponnistelemaan luonnonvoimia vastaan ja voittaa itsensä, on hyvin vaikea saada mistään muualta", Viljanen kuvailee.

>> www.topspeakers.fi

Samuli Mansikka, 31
Vuorikiipeilijä, yrittäjä

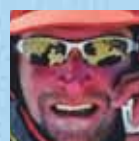
Samuli Mansikka kiipesi syyskuussa ensimmäisenä suomalaisena yksin ilman lisähappea yli

8 000 metrin korkeuteen, Nepalin Manaslu-vuoren huipulle. Toukokuussa Mansikasta tuli neljäs Mount Everestin huipulle kiivennyt suomalainen. Mansikka vetää kiipeilyretkiä, työskentelee perheensä optikkoyrityksessä sekä tekee firmansa puitteissa lehtijuttuja, valokuvaustöitä ja luento-keikkoja.

Mansikka on reissussa vain puolet vuodesta. "Perheen takia en halua lähteä aina matkalta seuraavalle."

>> www.samulimansikka.com

Veikka Gustafsson, 41
Vuorikiipeilijä, yrittäjä

Veikka Gustafsson kuvaa olevansa yrittäjä, jolle ulkoilmaelämä on kaikki kaikessa.

"En ole mielelläni yhdistettynä mihinkään extreme-hölmöilyihin, kun ainakaan täällä Suomessa ei edes oikein ymmärretä, mitä koko sana extreme tarkoittaa", Gustafsson sanoo.

Hän valloitti ensimmäisenä suomalaisena Mount Everestin vuonna 1993 ja on sittemmin saavuttanut kaikki maailman neljätoista yli 8 000 metriä korkeaa vuorenhuippua. Gustafsson on Retki-, Skimbaaja- ja Slammerlehtiä kustantavan Outdoor Median hallituksen puheenjohtaja.

>> Eino Leino, Veikka Gustafsson: Kohti huippua. WSOY, 1995.

Patrick "Pata" Degerman, 41
Tutkimusmatkailija, luennoitsija

Suomen ainoaksi tutkimusmatkailijaksi tituleerattu Patrick Degerman on hiihtänyt, kiipeillyt ja melonut molemmilla

napa-alueilla sekä viidakoissa. Degerman on saavuttanut 13 ennen kiipeämätöntä huippua ja käynyt kuudella alueella, jolla ihminen ei ole ennen käynyt. Hän on nimennyt kolme vuotta: Mount Sisun ja Mount Finlandin Etelämantereella sekä Mount Patapatán Itä-Grönlannissa.

"Seikkailu on minulle vain hyvä väline olla onnellinen. Voi olla, että se väline on jossain vaiheessa joku muu, esimerkiksi taide."

>> www.pata.fi

>> Patrick Degerman, Panu Pohjola: Sinutako seikkailija? Edita 2002.

“Kenties ei ole sattumaa, että ensimmäisenä suomalaisena maailman ympäri yksin purjehtineesta Harry Harkimosta tuli sittemmin menestynyt liikemies.”

Madventuresin Riku Rantala on luennoinut kauppatieteen kurssilla liiketoimintastrategiasta ja differoinnista.

Mitä ihmettä?

”Tavoitteellisuus ja kilpailuhenkisyys – kaikilla näillä ihmisillä on samanlainen mind set Se on se, mitä yritykset tilaavat”, Speakersforumin toimitusjohtaja Patrik Ekman selittää seikkailijoiden suosiota.

Ekmanin mukaan seikkailu vaatii ponnistelua siinä missä mikä tahansa muukin työ. Kyseessä on usein monen vuoden projekti, jossa kiitos työstä ei ole päämäärän saavuttaminen, vaan matka sinne.

Seikkailijat osaavat kertoa hyvin myös tiimityöstä.

”Esimerkiksi purjehduksessa tiimi on kaiken A ja O, kun kaksitoista tyyppiä on pienessä veneessä, vaihtovaatteita ei ole ja vessa on metrin päässä keittiöstä – ja jos yksikin ryssii, toinen joukkue voittaa.”

Ekmanin mukaan hyvä puhuja maksaa yrityksille 1 500 eurosta 4 500 euroon.

Patrick Degerman uskoo suosionsa johtuvan siitä, että hän on retkeilylajilla, joilla ihminen ei ole aiemmin käynyt.

”Kun kukaan ei tiedä, mihin mennään, yhteistyön pitää toimia. Jos yhteistyö ei toimi vuorilla, voi mennä henki”, Degerman sanoo.

Hänen mukaansa myös liike-elämällä on annettavaa seikkailijalle, ei vain toisinpäin.

”Tässä oppii, miten projekteja johdetaan, ja saa paljon hyviä kontakteja. Kun suunnittelee retkikunnan logistiikkaa, myyntiä ja markkinointia, on paljon tuttuja, joille voi soittaa.”

Degerman rahoittaa matkansa yhteistyökumppanien avulla. Luentoja hän pitää vuodessa arviolta 150.

”Puhumalla tulee se makkara leivän päälle”, Degerman kuvailee.

Teollista muotoilua opiskellut Degerman suunnittelee lisäksi vaatteita ja varusteita Haltille. Kokeeko hän olevansa enemmän yrittäjä vai seikkailija?

”Ehdottomasti sydän on reissuilla. Tämä bisnes niiden ympärillä vain mahdollistaa, että voin elää tällä tavalla”, Degerman sanoo.

”Toisaalta, vuoren huipulla ollaan 15 minuuttia ja sen eteen on tehty duunia neljä vuotta. Luulen, että se on tämä haaste kokonaisuudessaan, joka pitää minut kiinni tässä työssä. Ei koskaan mene tylsäksi meininki.”

Vuoden 2004 maaliskuussa kohistiin: ranskalais-syntyinen seikkailija Dominick Arduin katosi epäselvissä olosuhteissa yrittäessään ensimmäisenä naisena maantieteelliselle Pohjoisnavalle.

Arduinin tapaus on muistutus siitä, että vaikka seikkailija usein on sponsorin unelma, hän voi olla myös painajainen. Arduinin tapauksessa vähätkin sponsorit vetäytyivät ennen viimeistä kohtalokasta retkeä, koska ensimmäinen yritys vuonna 2003 päättyi onnettomuuteen ja hänen kuntonsa ja varustuksensa olivat kyseenalaisia.

Arduin on poikkeus, sillä hänen taustansa liittyy paljon epäselvyyksiä. Mutta onnettomuuksia tapahtuu. Veikka Gustafsson on haastattelujen perusteella jo tottunut kuulemaan uutisia kaveriensa kuolemista.

Wikipedian mukaan Mount Everestin huipulle yrittäneistä kymmenestä tuhannesta ihmisestä kolmisentuhatta on onnistunut, yli kaksisataa on kuollut.

Kuka?

Carina Räihä, 42.
 >> Yrittäjä ja vuorikiipeilijä. Aikoo kiivetä ensimmäisenä suomalaisena naisena Mount Everestille huhti–toukokuussa 2010.
 >> Kauppatieteiden maisteri. Työskenteli tammikuuhun 2009 asti Citigroupin lakiasioista ja viranomaisyhteyksistä Pohjoismaissa vastaavana Senior Vice Presidenttinä.
 >> Asuu Espoossa kissan kanssa.
 >> Harrastaa extreme-lajeja, joogaa ja valokuvausta. Aloitti kiipeilyn vuonna 1997 Borneolla.
 >> Tehnyt vapaaehtoistyötä WWF:n öljyntorjuntajoukkojen ryhmänjohtajana ja valokuvaamalla Greenpeaceelle. Testamentannut omaisuutensa eläinoikeusjärjestö Animalialle ja Animals Asia Foundationille.
 >> Ottaa mukaan Everestille päiväkirjan ja kiipeilykirjoja.

Kiipeilijöiden lisäksi kuolee kantajia ja pelastajia.

Helsingin Sanomatoli yhteistyökumppani retkikunnalle, joka yritti vuonna 1997 hiihtää halki Grönlannin napajäätikön. Kolmesta nuorukaisesta kaksi menehtyi.

Päätöittäjä Reetta Meriläisen mukaan tapaus oli hyvin järkyttävä, mutta lehtitalo ei tehnyt sen perusteella mitään ehdotonta linjausta, ettei naparetkeilijöitä tai vuorikiipeilijöitä enää sponsoroida.

”Jokainen kohde mietitään tapauskohtaisesti. Tietenkin harkitsemme entistä tarkemmin riskejä.”

Räihää tukeva Halti sponsoroi useita seikkailijoita. Haltin tuotemerkestä vastaavan Hanna-Liisa Erkheikin mukaan yhteistyö on yleensä tuotesponsorointia, jonka kautta yritys saa arvokasta tuotetestausta ja uskottavuutta.

Erkheikin mukaan vaarallisten lajien sponsorointi on aina riski.

”Totta kai tuotemerkki altistuu vaaraan saada kielteistä julkisuutta, mikäli pahin mahdollinen tapahtuu ja yhteistyökumppani menehtyy. On vaikea välttyä siltä, että vaatteisiin ja varusteisiin liitetään jokin yhteys, vaikka todellinen syy ei ole niissä”, Erkheikki sanoo.

Hänen mukaansa yhteistyökumppanit harkitaan hyvin tarkkaan ja taustat selvitetään.

Kannustaako Halti yhteistyökumppaneidensa kautta kokemattomia ihmisiä vaarallisiin tempauksiin?

”Ei Mount Everestille voi lähteä päänäpistä kiipeilemään. Olisi eri asia, jos meillä olisi takapahalla vuoria”, Erkheikki sanoo.

Räihän mukaan vuorikiipeilyn vaarallisuus on näennäistä: liikenteessäkin kuolee enemmän ihmisiä.

”Vuorikiipeilyssä turvallisuus on tärkein asia, jota mietitään koko ajan. Tietysti siinä on riskinsä, mutta ne pitää hallita.”

Seikkailubuumi tuolannon monille. Vuorikiipeilijä Samuli Mansikka saa ison osan toimeentulostaan vetämällä suomalaisten ja amerikkalaisten matkanjärjestäjien retkikuntia vuorille, loput leivästä tuo perheen optikkoliike.

”Jos ottaisin kaikki keikat vastaan, kyllä sillä hyvin eläisi, mutta perheen takia tasapainottelen reissujen ja kotona olemisen välillä”, juuri S-ryhmän asiakasomistajamatkalta Ki limanjarolta Tansaniasta palannut Mansikka kertoo.

Keitä Mansikan vetämille reissuille sitten osallistuu? Esimerkiksi SummitClimbin järjestämä 68 päivän reissu Mount Everestin huipulle maksaa täysyläpidolla 27 750 dollaria, eli noin 20 000 euroa.

”Everest kun on maailman korkein vuori, se houkuttelee monenlaisia seikkailijoita ympäri maailmaa lakimiehistä sairaanhoitajiin. Kokeneita kiipeilijöitä, jotka haluavat kerran elämässään kiivetä Everestille.”

Koska reissut ovat kalliita, ovat osallistujat Mansikan mukaan hyvin toimeentulevaa porukkaa. Joukossa on myös sponsoroituja kiipeilijöitä – ja ihmisiä, jotka ovat saattaneet säästää retkeä varten koko ikänsä.

SummitClimb hoitaa luvat ja käytännön järjestelyt, ja retkikunnan johtajana Mansikka vie porukan perille.

”Asiakkaat kiipeävät omalla vastuullaan, mutta autan tavoitteen toteutumisessa kaikin keinoin. Senhän takia he meidän matkallemme lähtevät,

että olemme tehneet retken niin monta kertaa ennenkin.”

Mitä eliitti edellä, sitä massat perässä. Suomalaisen matkatoimisto Aventuran järjestämälle kolmen viikon reissulle Mount Everestin perusleiriin ja 6 198 metrissä sijaitsevalle Island Peak -huipulle esimerkiksi pääsee pulittamalla 2 990 euroa.

Reissu pitää sisällään lennot Suomesta, hotellimajoitukset sekä 18-päiväisen vaelluksen.

Kymmenen vuotta toiminut Aventura on Suomen suurin kaukomaiden vaellusten järjestäjä. Yritys järjestää pelkästään Nepaliin vuosittain toistakymmentä eritasoista vaellusmatkaa.

Vuorten rinteillä alkaa olla jo ruuhkaa. Esimerkiksi Mount Everestin viimeiselle huipulle, Hillaryn portaalille, joutuu jopa jonottamaan vuoroaan.

”Se alkaa olla jo vaaratekijä, varsinkin kun ihmiset tulevat hyvin erilaisista taustoista. Toivon, ettei tänä vuonna ole niin paljon ruuhkaa”, Räihä sanoo.

Suuret ihmismäärät jättävät väistämättä jälkensä. China Daily-lehden mukaan Mount Everestillä kävi vuonna 2007 pelkästään Kiinan puolelta yli 40 000 ihmistä, jotka jättivät alueelle 120 tonnia roskaa.

Räihä yrittää minimoida ympäristövaikutuksensa. Retkikunta majoittuu paikallisten luona ja syö paikallista ruokaa, eikä kuljetuksiin käytetä helikoptereita. Kaikki jätteet, myös ihmisjätökset, tuodaan pusseissa rinteiltä.

Räihän mukaan suuret turistimäärät ovat ympäristönsuojelun ja paikallisten elinkeinojen kannalta jopa hyväksi: nykyisin Everestilläkin järjestetään roskienkeräytempauksia ja kantajat, sherpat, ovat hyvin arvostettuja oppaita.

Räihä valittiin joulukuussa WWF Suomen luonnon lähettilääksi. Hänen on tarkoitus kertoa retkiblogissaan järjestön suojeluhankkeista Mount Everestillä.

Kansainvälisen WWF:n lähettiläisissä on entuudestaan muitakin vuorikiipeilijöitä. Kuuluisin heistä on nepalilainen Apa Sherpa, joka on puhunut paljon ilmastonmuutoksen vaikutuksista.

Miten lentämistä edellyttävä, luontoa kuluttava ja jopa vaarallinen urheilulaji sopii ympäristöjärjestön yhteistyökumppaniksi?

WWF Suomen viestintäjohtajan Anne Braxin mukaan WWF:ssä on pohdittu perusteellisesti riskejä, joita tällaisen lajin tukemiseen liittyy.

”Vuorikiipeily ei tule koskaan loppumaan, kuten eivät monet muutkaan vaaralliset asiat, joita ihmiset tekevät. On vain hyvä, että kiipeilijöiden joukkoon liittyy ihmisiä, jotka välittävät ympäristöstä.”

Toukokuun 20. päivätienoilla Carina Räihä toivotavasti seisoo maailman korkeimman vuoren huipulla ensimmäisenä suomalaisena naisena.

Mitä sitten, mistä löytyy seuraava haaste?

Yrittäjämaailmaan, tai ainakaan tylsään konttorityöhön, Räihä ei voi kuvitella palaavansa.

”Voisin kirjoittaa kirjan tai tehdä jotain terveyteen, urheiluun tai luonnonsuojeluun liittyvää, esimerkiksi jotain yhteistyökumppanien kautta avautuvaa. Tärkeintä on, että myös jatkossa teen vain asioita, joista pidän.”

Hän haluaa inspiroida myös muita ihmisiä tekemään, mitä tykkäävät.

Monelle riittää kenties pienempikin mäki. <